

Arrest

nr. 130 214 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rohingya afkomstig uit de Birmaanse deelstaat Arakan. Toen u ongeveer één jaar oud was, werd u door uw ouders meegenomen naar Bangladesh. Daar verbleef u een tijd in vluchtelingenkamp in Bangladesh onder de hoede van een neef van uw vader R.(...). Uw ouders gingen ondertussen in Bangladesh bedelen. Omdat de situatie moeilijker werd in de kampen verbleef u vervolgens in een huisje tegenover het kamp. Toen de Bengaalse politie jullie huisje had kapotgeslagen werd u door uw moeder naar een plaats in Dohazari gebracht. Een jaar voor u Bangladesh verliet werd u geslagen omdat uw baas waarmee u in Dohazari verbleef met mannen sliep

en u daarvan ook werd verdacht. U trachtte uw belagers te overtuigen dat u daarmee niets te maken had maar u werd niet geloofd. Een vier of vijftal maanden voor uw vertrek werd u met de dood bedreigd. Uiteindelijk vertrok u op 18 januari 2008 vanuit Dohazari naar Dhaka. Dezelfde nacht stak u de grens over met India. U verbleef een viertal maanden in Mumbai, waarna u naar Lahore reisde in Pakistan. In Lahore verbleef u ook ongeveer zes maanden, waarna u verder reisde naar Kabul in Afghanistan, waar u ook een viertal maanden verbleef. Vanuit Afghanistan reisde u naar Rusland. In Rusland werd u opgepakt en verbleef een aantal maanden in de gevangenis. Nadien reisde u over land verder naar België, waar u in november 2011 aankwam en asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart van Myanmar voor die u verkreeg toen u veertien of vijftien jaar oud was en een "Family Book".

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van herkomst diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie en dat u bij een eventuele terugkeer alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiaire Bescherming zou lopen.

U verklaarde zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal dat u een Rohingya bent uit Myanmar, doch u heeft niet aannemelijk kunnen maken dat u ook daadwerkelijk een Rohingya bent. Om uw beweerde afkomst te staven legde u een aantal documenten neer zoals een identiteitskaart en een "Family Book" van een vluchtelingenkamp in Bangladesh, doch die documenten zijn niet van die aard om uw beweerde herkomst te bewijzen. Wat de identiteitskaart betreft die u voor het Commissariaat-generaal voorlegde moet het volgende worden opgemerkt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat groene identiteitskaarten enkel aan genaturaliseerde burgers worden uitgereikt. Een genaturaliseerd burger moet minstens 18 jaar oud zijn en één van de nationale talen vloeiend spreken.

In uw hoofde is het dan ook ongeloofwaardig dat u als veertien of vijftienjarige dergelijke kaart zou verkregen hebben. Ook is het weinig overtuigend waarom u samen met uw vader het risico nam om naar Myanmar terug te keren om die identiteitskaart aan te vragen. Dat uw vader wou dat u een identiteitskaart had om eventueel naar Myanmar terug te keren als de situatie voor de Rohingya's beter zou zijn, is weinig geloofwaardig. Indien het op termijn toch uw bedoeling zou zijn om naar Myanmar terug te keren kan worden verwacht zoals u zelf aangeeft dat het belangrijk is om zich te informeren over zijn land van herkomst. Op de vraag wat de hoofdstad is van Myanmar beweert u dat dit eerst Rangoon was en u Sito noemt. Het is correct dat Rangoon de oude benaming is van de hoofdstad van Myanmar, doch de nieuwe benaming is Yangon en niet Sito. Wat de hoofdstad was van Arakan antwoordt u dat dit ook Sito is. Wanneer vervolgens werd gevraagd of Sito en Rangoon dezelfde stad zijn, beweerde u niet te weten wat de hoofdstad is van Arakan maar vertelde u dat Sito uw hoofdstad is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). In werkelijkheid is de nieuwe benaming van Arakan niet Sito maar wel Sittwe. Voorts beweerde u ook een woordje Birmaans te spreken. Op de vraag hoe hallo klinkt in het Birmaans zei u dat dit "mirama" is in werkelijkheid is hallo in het Birmaans "mingalabar". U gevraagd wat de munteenheid is in Myanmar zegt u dat dit de "Kyat" is en dat dit ook als dusdanig wordt uitgesproken. De Birmaanse munteenheid wordt in de westerse transcriptie weliswaar geschreven als "kyat", doch wordt in het Birmaans uitgesproken als "dja" en in het Rohingya als "dje". Dat u zelfs de correcte uitspraak van de munteenheid van Myanmar niet kent valt moeilijk te rijmen met uw bewering dat het belangrijk is dat om zich voor te bereiden over het land waarnaar hij wenst terug te keren. Verder beweert u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u met uw familie altijd "Rohingya" sprak (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Toen u verder in het gehoor werd gevraagd of u de tolk iets in het "Rohingya" kunt vertellen, zegt u dat dit te lang geleden is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het kan worden aangenomen dat het wel een tijdje geleden is dat u nog het "Rohingya" gesproken heeft maar daartegenover staat dat het wel uw moedertaal is die u met uw familie sprak. Dat u probeert te ontwijken om in het "Rohingya" met de tolk te spreken versterkt nog meer het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde afkomst.

Wat betreft het "Family Book" dat u voorlegde kunnen er ook nog enkele opmerkingen worden gemaakt die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnen. Zo beweerde u in eerste instantie dat dit de "Family Book" van uw vader is (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Op de vraag of uw vaders naam dan R.(...) is, antwoordde u ontkennend en beweerde u dat het boekje op naam stond van R.(...) of R.(...) de persoon waarmee u in het kamp verbleef. In het boekje staat ook de naam van uw vader vermeld, namelijk R.(...) U.(...). Op zijn minst is het eigenaardig te noemen dat uw vaders relatie ten aanzien van R.(...) als "husband" wordt aangeduid. Naast het gebruik van het gebrekkige Engels dat in het "Family Book" wordt gebruikt is het volstrekt onmogelijk dat uw vader wordt aangeduid als echtgenoot van R.(...). Wanneer u werd gevraagd naar de leeftijd van R.(...) stelde u dat hij een oude man was wiens kinderen voor zijn vertrek naar Bangladesh in Myanmar werden vermoord

(zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Na controle van het familieboekje blijkt dat R.(...) echter geboren is in 1977, wat maakt dat hij in de periode dat u en uw vader volgens het "Family Book" onder zijn hoede stonden pas veertien of vijftien jaar oud was en dat hij op het ogenblik dat hij Myanmar verliet slechts negen jaar oud was, wat inhoudt dat het onmogelijk is dat hij op die leeftijd kinderen had die in Myanmar werden gedood. Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht dat u een Rohingya bent afkomstig uit Myanmar en wordt ook de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas op de helling gezet.

Wat betreft uw verklaringen dat u met de dood wordt bedreigd omdat u verdacht wordt met een man te hebben geslapen, moet worden opgemerkt dat u hierover voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte. Dat u daarvoor geen tijd had omdat u alles zeer snel moest vertellen kan niet echt overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Na lezing van uw verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u wel de tijd kreeg om te vertellen over uw eigen kwalen en de ziekte van uw ouders. Gezien de ernst van de verdenking en de ernst van de bedreiging kan toch wel worden verwacht dat u daarover spontaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding zou maken. Verder is het volstrekt ongeloofwaardig dat u na die mishandelingen, bedreigingen, en verdachtmakingen nog ongeveer een vijftal maanden bij uw baas bleef wonen, temeer u verklaarde dat de dorpelingen kwaad werden op u omdat u reeds lang in dat huis woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit wat voorafgaat kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en kan evenmin gesteld dat u uw land van herkomst diende te verlaten omdat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals omschreven in de wet over Subsidiare Bescherming. Voor het verkrijgen van Subsidiare Bescherming is het immers essentieel dat deze net zoals bij het verkrijgen van elke vorm van internationale bescherming gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is. De documenten die u voorlegde werden boven reeds besproken en zijn derhalve niet van die aard om uw asielrelaas in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn afkomst en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter staving van de bestreden beslissing verouderde informatie gebruikt. Verder geeft verzoeker inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk van Rohingya afkomst uit Myanmar te zijn. Verzoeker legt immers een groene identiteitskaart uit Myanmar neer. Verzoeker zou deze kaart als veertien- of vijftienjarige gekregen hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat groene identiteitskaarten enkel aan genaturaliseerde burgers worden uitgereikt die vloeiend een van de nationale landstalen spreken en minstens achttien jaar oud zijn. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker deze kaart kon verkrijgen op veertien- of vijftienjarige leeftijd. Bovendien is het niet aannemelijk dat de vader van verzoeker, die naar Bangladesh vluchtte toen verzoeker een jaar oud was, een dergelijk groot risico nam om illegaal naar Myanmar terug te keren voor een identiteitskaart, in het bijzonder nu verzoeker niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van deze kaart voldoet (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4). Verzoeker stelt immers zelf dat zij tien jaar gevangenisstraf riskeerden (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Tevens blijkt verzoeker geenszins vloeiend Birmaans te spreken. Zo stelt verzoeker verkeerdelijk dat de munteenheid Kyat ook als Kyat wordt uitgesproken (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat deze munteenheid in het Birmaans als “dja” wordt uitgesproken en in het Rohingya als “dje”. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker op de vraag om met de tolk even Rohingya te spreken, slechts stelt dat dit lang geleden is. De Raad stelt immers vast dat verzoeker verklaart steeds in Rohingya gesproken te hebben met zijn familie. Zelfs indien verzoeker dit al een tijd lang niet gesproken heeft, is het niet aannemelijk dat verzoeker de vraag om Rohingya te spreken met de tolk ontwijkt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 7). Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat hij Myanmar heeft verlaten op eenjarige leeftijd, stelt de Raad vast dat van een persoon die beweert met zijn ouders Rohingya te spreken en stelt zich voor te bereiden op een eventuele terugkeer naar Myanmar, kan worden verwacht dat hij deze taal correct kan spreken en dat hij de vraag om Rohingya te spreken met de tolk dan ook niet ontwijkt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier verouderd is, aangezien deze dateert van 2001, stelt de Raad dat verzoeker geenszins aantoonst dat de inhoud van deze informatie, die handelt over de nieuwe benamingen van plaatsen in Myanmar en de uitspraak van bepaalde woorden, verouderd zou zijn.

Ook het door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde “Family Book” kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Zo verklaarde verzoeker dat dit document van zijn vader is (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Erop gewezen dat de naam op het boekje R. is, stelt verzoeker slechts dat hij bij deze persoon verbleef in het kamp en dat deze persoon hen als kinderen aanduidde aangezien hij zelf geen kinderen meer had en zij zo eten konden krijgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). De Raad stelt echter vast dat het geenszins aannemelijk is dat de vader van verzoeker in het boekje wordt aangeduid als “husbend” (sic). Daarnaast zijn de verklaringen van verzoeker over R. in strijd met de informatie die terug te vinden is in dit “Family Book”. Zo verklaarde verzoeker dat de kinderen van R. werden vermoord in Myanmar en dat R. in 1986 naar Bangladesh vluchtte (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5). Uit het door verzoeker neergelegde “Family Book” blijkt echter dat R. geboren werd in het jaar 1977. Dit zou bijgevolg betekenen dat R. Myanmar verliet toen hij negen jaar oud was. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij toen reeds kinderen had die vermoord werden (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Bovendien werd verzoeker geboren in 1990 en vluchtte zijn familie volgens zijn verklaringen naar Bangladesh toen hij een jaar oud was (stuk 5, gehoorverslag, p. 1). Bijgevolg zou R. slechts veertien jaar geweest zijn toen verzoeker en zijn familie in zijn “Family Book” werden ingeschreven. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat R. dan als “Head of Household” werd aanzien.

Gezien verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een Rohingya uit Myanmar is, kan geen geloof gehecht worden aan zijn asielrelaas, dat deels gebaseerd is op zijn Rohingya afkomst in Bangladesh.

Ten slotte stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat hij pas voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangehaald. Verzoeker

verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers dat hij met de dood werd bedreigd omdat hij ervan verdacht werd met een man te hebben geslapen (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Het is immers geenszins aannemelijk dat verzoeker dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld liet (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet de tijd kreeg dit te vertellen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 18, vragenlijst, p. 1). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker de kern van zijn asielrelaas, met name dat hij werd bedreigd met steniging en de dood, niet heeft vermeld, maar wel de tijd vond om verklaringen af te leggen over de pijn in zijn rug en ogen en de diabetes van zijn ouders (stuk 5, gehoorverslag, p. 6; stuk 18, vragenlijst, p. 3). Waar verzoeker stelt dat hij enig wantrouwen had naar autoriteiten toe, stelt de Raad vast dat dit niet bij machte is om bovenstaande vaststellingen te verklaren. Van een kandidaat-vluchteling mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoeker het belangrijkste element van zijn asielrelaas niet heeft vermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker nadat hij geslagen werd en met steniging bedreigd werd nog vier of vijf maanden bij zijn baas, waarvan hij verdacht werd met hem te slapen, bleef wonen. Het feit dat hij hier woonde was volgens verzoeker immers net de reden voor deze bedreigingen (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn werkelijke afkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming, waaronder ook de subsidiaire beschermingsstatus, correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn beweerde herkomst, een Rohingya uit Myanmar. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf.

Ten overvloede wordt erop gewezen dat in de mate dat verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF